

Arrest

nr. 333 811 van 3 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat K. VERBEKEN *loco* advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Jordaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 20 december 2021, dient op 30 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 11 mei 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 18 december 2024 en op 29 januari 2025.

1.3. Op 13 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Jordaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn in Irbid. U bent van Palestijnse oorsprong.

U stelt slachtoffer te zijn geweest van een soort vrouwenhandel. U werd toen u 20 jaar was voor de eerste keer uitgehuwelijkt door uw familie. Uw eerste huwelijk duurde van 2000 tot 2005. U kreeg uw eerste kind, [K.], uit dit huwelijk. U keerde nadien terug naar uw familie.

U bleef daar tot u voor een tweede keer werd uitgehuwelijkt in 2007. U verbleef twee of drie maanden bij hem en keerde dan terug naar uw ouders. U keerde terug naar hem voor twee weken en vluchtte dan terug naar uw ouderlijkhuus in Irbid. Binnen dit huwelijk verkreeg u een tweede kind, genaamd [Y.]. In de periode van de bevalling was u terug bij uw man. Hij huurde een woning in Irbid. Na enkele maanden bij hem, keerde u terug naar uw ouders. U scheidde na 10 maanden.

U verliet Jordanië reeds in 2006 en 2009 naar Dubai en een keer naar Turkije, maar keerde terug naar Jordanië.

U werd een derde keer uitgehuwelijkt in 2009. U scheidde in 2016. U woonde na uw scheiding een periode bij [I.], een periode alleen, enkele maanden bij andere vrouwen in de Rashidwijk. Nadien keerde u terug naar Irbid bij uw familie.

U werd een vierde keer uitgehuwelijkt in mei 2020. U scheidde in oktober 2020. Uw familie was hiervan niet op de hoogte.

Uit vrees voor de vijfde keer uitgehuwelijkt worden door uw familie verliet u Jordanië op 20.12.2021. Dit met behulp van uw broer [I.]. U vreest bij terugkeer vermoord te worden door uw broer [I.] omwille van eerwraak.

U reisde met een visum naar Griekenland. Nadien reisde door naar België. U kwam op 20.12.2021 in België aan. Op 20.03.2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw relaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw ID-kaart, uw URNWA-kaart en UNRWA family record, een vaccinatiekaart van UNRWA, een familieboekje, twee attesten van familiescheiding, de geboorteaktes van uw eerste en tweede man, uw geboorteakte, de huwelijksakte van uw eerste huwelijk, de echtscheidingsakte van uw eerste huwelijk, de huwelijksakte van uw tweede huwelijk, de echtscheidingsakte van uw tweede huwelijk, de echtscheidingsakte van uw tweede huwelijk, de echtscheidingsakte van uw derde huwelijk, de overlijdensakte van uw moeder, de overlijdensakte van uw vader, uw bachelor diploma, de echtscheidingsakte van uw derde huwelijksakte, het echtscheidingsvonnis van uw vierde huwelijk en de echtscheidingsakte van uw vierde huwelijk, het individueel inschrijvingsbewijs van de burgerlijke stand, een attest van medisch centrum van Jordanië, de geboorteaktes van uw zonen, een foto van uzelf met uw kinderen, een psychologisch verslag van in België d.d. 29.09.2024, een attest van uw verblijf in CIBA d.d. 07.09.2024, een door u opgestelde brief in verband met uw vrees, het strafblad van uw broer, een werkdocument van de Jordan Bar Association, werkdocumenten van uzelf als advocate, psychologisch rapport CIBA d.d. 12.11.2024 en een document van uw ziekenhuisopname in België in december 2024.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U haalde immers aan te lijden aan een depressie en te kampen met PTSD. U legde in dit verband de volgende documenten neer: een attest van een medisch centrum in Jordanië, een psychologisch verslag d.d. 29.09.2024 en een psychologisch rapport van CIBA d.d. 12.11.2024.

Uit het psychologisch verslag blijkt dat u kampt met geheugen en concentratieproblemen. Dient te worden opgemerkt dat dit werd gesteld op basis van uw eigen verklaringen.

Dit zorgden er echter niet voor dat u tijdens de persoonlijke onderhouds niet in de mogelijkheid was uw verhaal uit de doeken te doen. U maakte hiervan zelf geen gewag, noch bleek dit gedurende de interviews voor moeilijkheden te zorgen.

Het psychologisch rapport van CIBA vermeldt het begeleidingstraject en het proces dat u bij CIBA doorliep. Daarnaast wordt u gediagnostiseerd met depressie en PTSD. Er is sprake van een gunstige evolutie tijdens de opname in CIBA, waar bij psychotherapeutische opvolging is aangewezen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal:

- Aan het begin van elk persoonlijk onderhoud werd duidelijk gewezen op de mogelijkheid om op elk moment aan te geven als u een pauze wenste. Er werd u ook een pauze gegeven (CGVS 1, p. 3 en 22 en CGVS 2, p. 3). Op het moment dat u deze pauze niet werd gegeven na uw vraag, aangezien op dat moment aan de kern van het relaas werd geraakt, werd er tijdens het interview zelf een moment van rust genomen, waarbij de dossierbehandelaar u hielp op uw ademhaling te letten en wat water te drinken (CGVS 2, p. 9).

- U kreeg uitgebreid de tijd uw relaas uit de doeken te doen, er werd meermaals doorheen het interview gevraagd of u oké was om verder te gaan en er werd voorgesteld uw tijd te nemen bij bepaalde vragen en ook om wat water te drinken (CGVS 1, p. 3, 11, 16, 17, 18 en 22 en CGVS 2, p. 9 en 10).

- U verzocht om een vrouwelijke tolk en dossierbehandelaar. Het CGVS was niet in de mogelijkheid een vrouwelijke tolk te voorzien. Er werd u gevraagd of het oké was om het interview toch verder te zetten. U antwoordde hierop bevestigend en dat u zich goed voelde (CGVS 1, p. 7). Aan het einde van het eerste persoonlijk onderhoud vroeg u uitdrukkelijk om dezelfde dossierbehandelaar alsook dezelfde mannelijke tolk voor uw tweede persoonlijke onderhoud te verkrijgen. Dit werd op uw verzoek dan ook voorzien (CGVS 1, p. 22).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er is geen sprake van persoonlijke vervolging in uw hoofde omwille van onderstaande redenen: Enerzijds doet het CGVS de vaststelling dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u geen prioriteit heeft:

- U verblijft sedert 20.12.2021 in België. U diende pas meer dan een jaar later, op 20.03.2023, een verzoek om internationale bescherming in (zie administratief dossier).

- U had in het verleden reeds twee pogingen ondernomen om uit Jordanië te vluchten richting Turkije en Dubaï met uw broer [I.]. U keerde echter terug naar Jordanië (CGVS 2, p. 21 en 22). Dit liet u eveneens na te vermelden tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud. U immers gevraagd of uw reis naar Europa uw eerste vertrek ooit uit Jordanië was, beperkte u uw antwoord tot de vermelding dat u in Syrië en Saudi-Arabië was omwille van toeristische redenen (CGVS 1, p. 12).

Deze houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, niet terugkeert naar zijn land van herkomst en zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu.

Dit toont naar het oordeel van het CGVS aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Uw terugkeer naar uw land van herkomst en een laattijdig verzoek vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees.

Daarenboven legde u incoherente verklaringen af waar en bij wie in België u verbleef in de tussentijd van uw aankomst en uw verzoek om internationale bescherming. Op de DVZ verklaarde u immers naar België te zijn gekomen omdat u hier veel vrienden heeft. Er was een man die instond voor uw onderhoud, aangezien jullie families elkaar kennen en terug contact hadden sedert 2019 via Facebook. Op het CGVS stelde u dat dit om oude kennissen ging, met name een buurvrouw en haar man. U hiermee geconfronteerd stelde u dat dit altijd om een koppel ging (CGVS 2, p. 22). Dit doet dan ook vermoeden dat u mogelijks andere reismotieven had dan u beweerde.

Anderzijds kan het CGVS evenmin een gegronde vrees voor vervolging afleiden uit de volgende elementen, daar waar de ernst van de vernoemde feiten wordt betwist:

Ten eerste u was in het verleden reeds in de mogelijkheid Jordanië te verlaten, doch keerde u terug (supra). U stelt in de brief die u neerlegde en in uw verklaringen dat uw beslissing om te vluchten uit Jordanië een diep verraad is tegenover uw familie en cultuur. U stelt dat u een serieus risico loopt op vermoord te worden

door uw familie, dit in de daad van eer, als straf voor het ontlopen van de gedwongen huwelijken (zie administratief dossier en CGVS 1, p. 21). Indien er in uw hoofde werkelijk sprake was voor vervolging om de door u aangehaalde redenen, ontbeert het aan alle logica dat u geen enkel gewag maakte van problemen die dermate ernstig waren bij terugkeer naar Jordanië destijds. Uit niets blijkt dat u bij terugkeer nu wel problemen van dien aard zou kennen. Bijgevolg is dit een blote bewering die u op geen enkele wijze weet te staven.

Dat u in dit kader het strafblad van uw broer, [I.], neerlegde veranderd ook niets aan bovenstaande, daar waar nergens uit blijkt waaruit deze veroordelingen voortkwamen, noch wat dit te maken heeft met uw relaas.

Ten tweede bent u vier keer in de mogelijkheid geweest om te gescheiden, waarvan drie keer met toestemming van uw familie. Dit ondanks dat u zelf stelde dat een gescheiden vrouw geen goede situatie is voor de reputatie van een familie (CGVS 2, p. 6). Als vergoelijking stelde u dat uw familie u toeliet om te scheiden, doordat zij dan aanspraak konden maken op uw uitgestelde bruidsschat. Er kan hieraan echter geen geloof worden gehecht omwille van onderstaande redenen:

U bent niet in staat coherente verklaringen af te leggen of uw familie al dan niet op de hoogte was van de scheidingen:

- U verklaarde tijdens uw eerste onderhoud na uw tweede huwelijk alleen te gaan wonen, op het moment dat u scheidde. Uw familie wist dit niet (CGVS 1, p. 9). Dit strookt niet met uw verklaring tijdens het tweede onderhoud, daar waar u verklaarde dat uw familie aanwezig was tijdens de scheiding (CGVS 2, 16). Bijgevolg waren ze dus weldegelijk op de hoogte.

- U verklaarde tijdens uw eerste onderhoud na uw derde huwelijk alleen naar Irbid verhuisd te zijn, zonder dat uw familie dit wist. Ze dachten dat u nog bij mijn man was, maar u was reeds gescheiden. U ging eerst naar Irbid voor minder dan een jaar. Dan naar Aman naar een wijk genaamd Rashid voor ongeveer een jaar, waar Khalid bij u verbleef. Nadien woonde u nog enkele maanden samen met andere vrouwen in de Rashidwijk, maar in een andere woning. Nadien keerde u terug naar Irbid bij familie (CGVS 1, p. 10, 11 en 12). Dit strookt niet met uw verklaring tijdens het tweede onderhoud, daar waar u verklaarde dat u eerst bij uw broer [I.] in Irbid verbleef en dat [I.] en [I.] buiten de rechtbank op uw wachtte (CGVS 2, p. 10 en 18). Bijgevolg waren ze dus wederom op de hoogte.

- U verklaarde dat [I.] u zocht en dat [I.] u hielp te vertrekken uit Jordanië omdat hij geloofde dat [I.] u zou vermoorden (CGVS 2, p. 22). Ook uw zussen vertelde u voor uw vertrek dat u moest opletten want als Ibrahim zouden weten waar u woonde, zou hij u vermoorden (CGVS 1, p. 20). Dit strookt echter niet met uw verklaringen dat uw familie van niets wist over uw laatste scheiding en dat uw laatste man ook niets vertelde (CGVS 2, p. 11). Het is totaal niet logisch dat Ibrahim naar u opzoek zou zijn, noch dat u vertrok omdat u een vijfde keer werd uitgehuwelijkt, zonder dat hij op de hoogte was van de genoemde feiten.

U stelt dat uw eigen familie en de familie van de andere partij overtuigd moesten zijn om te kunnen scheiden (CGVS 2, p. 14). Dit strookt niet met uw latere verklaring en uw laatste scheiding, dat u wel degelijk in de mogelijkheid bent om zonder toestemming en in afwezigheid van uw familie te kunnen scheiden (CGVS 2, p. 18). Het is ongeloofwaardig dat, indien u naar eigenzeggen persoonlijk het recht hebt op de uitgestelde bruidsschat, u uw familie drie keren zou betrekken bij uw scheidingen zonder dat dit noodzakelijk is om te kunnen scheiden. En dat u dan niet eerder achter de rug om van uw familie de uitgestelde bruidsschat zou bemachtigde, zoals u wist te doen tijdens uw laatste scheiding. In tegendeel verklaarde u bij uw derde scheiding het geld van uw man te krijgen, een deel werd op een bankrekening gestort en een deel gaf u nadien zelf aan Ibrahim (CGVS 2, p. 18). Dat u toen niet, met de middelen die u toen voorhanden had het land verliet, ontbeert aan alle logica.

U vroeg zelf de scheidingen aan in de rechtbank, ondanks dat de scheidingswens ook van de tweede en de derde man kwamen. Het ontbeert aan alle logica dat uw familie u de toestemming zouden geven om zelf de scheiding aan te vragen, daar waar u verklaarde dat als de man de scheiding zelf aanvraagt ze heel veel geld moesten betalen (CGVS 2, p. 16 en 17).

U toont op geen enkele wijze aan, aangezien u geen huwelijkscontracten neerlegde ter bewijs hiervan, onder welke voorwaarden aanspraak gemaakt kon worden op die uitgestelde bruidsschat, noch hoeveel deze zou bedragen. Het zijn dus slechts loutere beweringen die u maakte. Uit niets blijkt ook dat uw familie weldegelijk uitgestelde bruidsschatten ontving.

- U verklaarde dat er regelingen werden getroffen in een kamer apart en dat Ibrahim na de tweede scheiding een enveloppe verkreeg met geld. Hoe dan ook blijkt dit verder ook uit niets. Sterker nog

verklaarde u eerst dat dit één keer zo gebeurde, om vlak nadien te verklaren dat dit tijdens de eerste en de tweede scheiding gebeurde (CGVS 2, p. 12 en 16).

- U vermeldde dat u tijdens uw laatste scheiding de rechter zelf vroeg om de afspraak te laten documenteren. In dit vonnis staat de officiële regeling (CGVS 2, p. 12). Het is dan ook ten eerste opmerkelijk dat dit enkel uit dit laatstgenoemde document zou kunnen blijken, en dat u geen andere documenten aangaande uw andere huwelijken en scheidingen neerlegde waaruit de getroffen regelingen van toen zouden kunnen blijken (zie administratief dossier). Dit ondanks u stelde dat het duidelijk op papier stond geschreven dat het geld aan u werd gegeven na de derde scheiding en u dit document nog had (CGVS 2, p. 17).

Ten derde stelde u altijd na al uw scheidingen terug naar uw familie te gaan (CGVS 1, p. 8). U kon na elke scheiding, al dan niet na een periode alleen gewoond te hebben volgens uw verklaringen, rekenen op uw familie. Het is weinig ernstig dat indien uw familie u werkelijk zo slecht behandelde, dat u keer op keer toevlucht zocht bij uw familie en tot op heden contact onderhoud (CGVS 1, p. 19 en 22).

Ten slotte ondernam u ook geen stappen of pogingen om uw rechten uit te oefenen.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de aangifte die u deed bij de politie aangezien u niet in staat bent coherente en doorleefde verklaringen af te leggen aangaande.

- Zo stelde u niet naar een instantie te durven gaan. Hij zou u vermoorden of uw kinderen kwetsen. Daarna voegde u eraan toe dat dat stappen nemen richting officiële instanties gevaarlijk is, aangezien er ongetwijfeld sprake zal zijn van wraak. Nadien stelde u plots wel ooit aangifte te zijn gaan doen omdat uw broer u hard sloeg. Dit strookt bijgevolg niet.

- De politie stelde dat het is een familiaal probleem is, dat zelf op te lossen is. Later voegde u er plots aan toe dat ze politie naar jullie huis stuurde en hem naar kantoor brachten (CGVS 2, p. 15 en 21).

- U wist eerst niet wanneer u aangifte deed, maar was destijds 32 jaar oud (CGVS 2, p. 15). Dit betekent dat dit in 2010 zou zijn. Later stelde u echter dat u aangifte deed in 2005 of 2006 was (CGVS 2, p. 21).

- U weet uw verklaringen ook niet te staven met documenten, daar u stelde dat de politie geen PV schreef (CGVS2, p. 21). Hoe dan ook zou uw broer volgens wat u beweert wel zijn aangehouden en naar het politiekantoor zijn gebracht, waardoor redelijkerwijze kan verondersteld worden dat u wel degelijk iets van documenten in dit verband zou kunnen neerleggen.

Hoe dan ook, voor zo ver het al zou vaststaan dat u één keer beroep deed op de politie, ondernam u verder ook geen enkele andere pogingen. U verklaarde niet naar een hulverleningsorganisaties te zijn gegaan, omdat u weet dat het te vergeefs zou zijn (CGVS 2, p. 15). U legde wel een attest neer waaruit zou blijken dat u beroep deed op een medisch gezondheidscentrum. Hierin staat vermeld dat het attest werd afgeleverd om in te dienen bij de Officiële Autoriteiten (Zie administratief dossier, document nr. 25). U bleef hier echter toe in gebreke.

U geeft zelf aan geen onderdanige type te zijn (CGVS, p. 14). Eveneens vertoont u een zelfredzaam karakter, noch blijkt dat u weldegelijk uit een strikt conservatieve familie komt:

- U voerde verschillende werkzaamheden uit: als secretaresse van een tandarts; bij een krant, in de marketing, maar u heeft ook artikels geschreven en reportages gedaan voor een krant; in een bloemenwinkel, urencontroleur en een HRM-functie binnen een bedrijf; in een kledingwinkel als verkoopster (CGVS 1, p. 15). Dit allemaal vanaf uw 18e levensjaar.

- U vatte meerdere studie pogingen aan zonder dat uw familie dit wou en vervulde uiteindelijk uw bachelor studie in de rechten (Zie administratief dossier). U was nadien in de mogelijkheid stage te lopen bij verschillende advocatenkantoren in Amman en in Irbid, soms moest u ook naar andere provincies gaan waarbij u uw baas vertegenwoordigde. U was werkzaam in het burgerlijkrecht en het religieusrecht specifiek in zaken van huwelijk, scheiding en voogdij (CGVS 1, p. 16).

- U ondernam achter de rug van uw familie om, pogingen om alleen te wonen, vroeg zelf de scheidingen aan, vluchtte meermaals weg bij uw man(nen).

Door dit alles is ten eerste opmerkelijk en weinig ernstig dat u met uw profiel geen concrete of meerdere pogingen zou ondernemen uw rechten te doen gelden in Jordanië indien dit werkelijk nodig was.

Wat betreft de documenten die u neerlegde dient het volgende te worden opgemerkt:

Dat u uw huwelijks- en echtscheidingsaktes, en de geboorteaktes van uw twee eerste mannen, neerlegde verandert niets aan bovenstaande bevindingen, daar waar vooralsnog niet wordt betwist dat u vier keer huwde en scheidde. Dezelfde redenering wordt gevolgd voor het individueel inschrijvingsbewijs van de burgerlijke stand.

Uw paspoort, uw ID-kaart en uw geboorteakte kunnen louter uw persoonsgegevens bevestigen, die vooralsnog niet ter discussie staan. Dezelfde redenering wordt gevolgd voor de overlijdensakte van uw moeder en vader; de geboorteaktes van uw zonen, een foto van uzelf met uw kinderen en familieboekje, daar waar hieruit louter gegevens van uw familieleden kunnen blijken, die niet ter discussie staan.

Wat betreft uw UNRWA-kaart, UNRWA-family record en vaccinatiekaart van UNRWA bevestigt enkel dat u geregistreerd bent bij UNRWA en dat u eveneens bijstand ontving. Ook dit is niet relevant in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, daar u eveneens de Jordaanse nationaliteit bezit en dus niet onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1d valt.

Verder kunnen uw studie- en werkdocumenten, net zoals documenten van België geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen, daar deze wezenlijks niets toevoegen aan uw relaas.

De overige documenten werden reeds besproken

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/9 en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 10.3 en 10.4, 18 en 24 van de herschikte Procedurerichtlijn, van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de rechten van de verdediging en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster voert aan dat er geen rekening gehouden werd met het gender sensitieve aspect van haar dossier en dat de commissaris-generaal geen oog heeft voor de omkering van de bewijslast, wat volgt uit het feit dat zij het slachtoffer werd van een eerdere vervolging, namelijk gedwongen huwelijken en langdurige mishandelingen door seksueel geweld. Zij verwijst naar het Verdrag van Istanbul in verband met de genderbewuste procedure voor de aanvragen van internationale bescherming. Zij benadrukt dat zij sedert haar kindertijd het slachtoffer is van intra familiaal geweld, dat de rode draad door haar gedwongen huwelijken geweld, onrust en agressie was en dat ze in het opvangcentrum in België opnieuw het slachtoffer is geworden van grensoverschrijdend verdrag. Zij voegt toe dat zij gediagnosticeerd werd met PTSS en een depressieve episode. Volgens haar doet de commissaris-generaal geen uitspraak over het feit dat zij slachtoffer is geworden van vier gedwongen huwelijken en heeft zij zich op geen enkele manier gebogen over de vraag naar mogelijke schade die zij zal ondervinden bij een eventuele terugkeer naar Jordanië. Volgens haar neemt de commissaris-generaal geen enkel standpunt in over de meest essentiële elementen van haar verzoeker, met name de eerdere vervolging die zij ondergaan heeft.

Zij herhaalt dat gender gerelateerd geweld tegen vrouwen een vorm van vervolging is en dat er sprake is van een eerdere vervolging. Zij benadrukt wederom het belang van een gender sensitieve aanpak en van de omkering van de bewijslast nu het uitgangspunt dient te zijn dat er sprake is van een redelijke waarschijnlijkheid van vervolging van terugkeer.

Verder herhaalt zij dat het gedwongen huwelijk een vorm van vervolging uitmaakt, dat zij hiervan vier keer het slachtoffer werd en dat dit veel fundamentele rechten van vrouwen schendt. Omdat die vervolging door de commissaris-generaal niet wordt betwist, is er volgens haar sprake van een omkering van de bewijslast zoals bepaald in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Zij verwijt de commissaris-generaal niet onderzocht te

hebben welke bescherming de Jordaanse overheid al dan niet biedt tegen gedwongen huwelijken of tegen geweldsdaaden die onder meer binnen deze huwelijken plaatsvinden. Het gegeven dat zij terechtgekomen is in een situatie van gedwongen huwelijken, waarbinnen ze het slachtoffer werd van seksuele verbale en fysieke agressie, toont volgens haar voldoende aan dat ze niet zelfredzaam is, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat.

Vervolgens gaat verzoekster in op de impact van haar trauma op haar weergegeven relaas. Zij wijst erop dat zij lijdt aan een depressie en te kampen heeft met PTSS. Zij verwijst naar haar medisch verslag uit Jordanië, een psychiatrisch verslag van CIBA van 12/11/2024, een psychologisch verslag van 29/9/2024 en één van 2/4/2025. Hieruit blijkt volgens haar de nood aan psychologische begeleiding en dat haar ernstige traumatische voorgeschiedenis zowel in het land van herkomst als tijdens de vlucht. Het verslag van CIBA geeft volgens haar duidelijk aan dat zij een bewogen leven achter de rug heeft, waarin veel mensen haar kwaad gedaan hebben. Het verslag stelt daarnaast dat haar zelfvertrouwen een deuk gekregen heeft en dat ze zaken niet meer durft te ondernemen die ze vroeger wel deed, wat volgens haar duidelijk aantoont welke impact trauma en slachtofferschap van grensoverschrijdend gedrag hebben. Zij stipt aan dat de commissaris-generaal bevestigt dat zij elementen kenbaar gemaakt heeft waaruit eventuele bijzondere procedurele noden blijken, maar verwijt haar om haar kwetsbare profiel enkel in ogenschouw te hebben genomen voor wat betreft het procedureel aspect van de asielprocedure. Zij stelt verder dat trauma en mentale moeilijkheden ook een inhoudelijke impact hebben, namelijk op haar verklaringen. Zij hekelt het feit dat de commissaris-generaal haar afrekent op zogenaamde incoherente verklaringen en inconsistenties. Zij geeft in dit verband een uitvoerige toelichting en stelt dat het ophalen van traumatische herinneringen gekenmerkt wordt door natuurlijke inconsistenties die toenemen naarmate er meer tijd tussen de interviews ligt. In dit verband preciseert zij dat haar eerste interview bij de DVZ plaatsvond in mei 2023, maar dat ze pas op 18 december 2024 voor de eerste keer gehoord werd door het CGVS en een tweede keer op 29 januari 2025 waardoor er meer dan anderhalf jaar ligt tussen het eerste en het volgende verhoor. Zij voegt toe dat ook schaamte, stigmatisering, angst voor afwijzing door de familie en haar wantrouwen in de instantie een invloed hebben op de manier waarop zij haar verhaal weergeeft. Zij stelt dat uit de door haar geciteerde rapporten van UNHCR, het BCHV, de praktijkgids, en de talrijke wetenschappelijke onderzoeken die daarin werden aangehaald, blijkt dat het trauma en de psychologische problemen waarmee zij kampt, per definitie een impact hebben op haar vermogen om gedetailleerd en coherent over deze traumatische gebeurtenissen te spreken. Dit geldt volgens haar des te meer indien het trauma onder meer werd veroorzaakt door verkrachting en seksueel geweld, zoals in haar zaak het geval is.

Vervolgens gaat verzoekster *in concreto* in op de inconsistenties aangehaald in de bestreden beslissing. Volgens haar betreft het geen inconsistentie waar zij bij de DVZ verklaart dat er een man instaat voor haar onderhoud en bij haar tweede verhoor bij het CGVS verklaart dat niemand haar onderhoudt en zij van de overheid 9 euro krijgt. Zij stelt dat zij immers telkens verklaard heeft dat zij naar België is gekomen omdat zij mensen kent, dat ze via Facebook in contact gekomen is met mensen waarbij zij kon logeren en dat de onduidelijkheid over wat verstaan moet worden onder 'instaan voor onderhoud' gemakkelijk verklaard kan worden. Zij benadrukt dat zij ook aangegeven heeft bij het CGVS dat ze vergeten was wat ze verklaard had bij de DVZ. Nu er anderhalf jaar verstreken was sedert het interview bij de DVZ, kan dit haar niet verweten worden. Zij kaart aan dat haar de notities van het eerste interview niet voorgelezen werden wat zou blijken uit NPO 1 p. 5. Opnieuw stelt zij dat er op geen enkele manier rekening gehouden werd met de impact die trauma en slachtofferschap hebben op de mogelijkheden om een coherent relaas naar voren te brengen waar haar verweten wordt geen coherente verklaringen te kunnen afleggen over het feit of haar familie al dan niet op de hoogte was van de scheiding. Zij verduidelijkt dat haar verklaring, dat de families van beide echtgenoten overtuigd moeten zijn alvorens de scheiding plaatsvindt een puur juridisch gegeven betreft daar een echtscheiding kan plaatsvinden zonder de aanwezigheid van de familie, maar dat het een sociale norm is dat de familie akkoord gaan. Volgens haar vallen beide stellingen dus wel degelijk met elkaar te rijmen.

Vervolgens meent zij dat haar laattijdig beschermingsverzoek niet kan worden aangegrepen om haar vraag te verwerpen of om de geloofwaardigheid en ernst van haar vrees in twijfel te trekken. Zij baseert zich hiervoor op het rapport *Beyond Proof* van het UNHCR en de Praktijkgids voor advocaten. Zij meent dat de timing om van de bekendmaking van seksueel gender gerelateerd geweld de verzoekprocedure kan beïnvloeden. Zij herhaalt dat de eerdere vervolging die zij onderging niet uit het oog verloren mag worden. Zij stelt dat zij zich niet tot artsen of psychiaters gewend heeft omwille van een groot gevoel van schaamte, wat zij heeft aangegeven en wat ook in overweging moest worden genomen bij de beoordeling van haar beschermingsverzoek. Omdat er volgens haar talloze andere factoren zijn die een invloed hebben op de beslissing om een beschermingsverzoek in te dienen, kan de laattijdige indiening ervan, haar niet verweten worden. Zij benadrukt dat zij ook verklaard heeft dat zij psychisch gezien niet oké was om eerder een beschermingsverzoek in te dienen (NPO 2, p. 23). Indien dit voor de commissaris-generaal dermate belangrijk was, had zij hierover meer vragen moeten stellen.

Verder gaat verzoekster in op de ernst van de feiten. Het feit dat zij terugkeerde naar Jordanië, betekent volgens haar niet dat ze geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige

schade kan hebben. Zij wijst erop dat haar eerdere vluchtpogingen dateren van 2005-2006 of 2009. Toen zij met haar broer gevlucht was naar Turkije, moest zij terugkeren omdat ze werd opgelicht daar het bedrijf waarvoor zij zou werken niet bestond en zij geen geld had om haar verblijf in Turkije te bekostigen, wat zij ook reeds verklaard heeft tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud. Ook moet rekening gehouden worden met het feit dat zij toen twee minderjarige kinderen had in Jordanië, waardoor zij terugkeerde. Bovendien zouden er sedert haar eerdere vluchtpogingen en haar definitieve vertrek nog allerhande traumatische gebeurtenissen gebeurd zijn, namelijk haar derde en vierde gedwongen huwelijk, die haar uiteindelijke beslissing om naar België te reizen beïnvloed hebben. Indien de commissaris-generaal zwaar tilt aan haar terugkeer naar Jordanië vanuit Turkije meent ze dat zij haar hier meer over had moeten bevragen, terwijl zij genoeg nam met een antwoord van drie lijnen. Ook over de vluchtpoging naar Dubai werden volgens haar niet voldoende vragen gesteld. Zij wijst erop dat wat gezond verstand ingeeft, geen effectieve manier is om plausibiliteit in te schatten, vooral in een land waar gebruiken en redeneerwijzen erg kunnen verschillen van die van de lidstaat.

Verder gaat zij in op de aanspraak van haar familie op de bruidsschat en meent zij dat de commissaris-generaal het meest essentiële element van haar relaas, namelijk dat zij slachtoffer is geworden van gedwongen huwelijken waarbinnen geweld heerste, buiten beschouwing gelaten heeft. Er wordt volgens haar louter gesteld dat haar relaas over de bruidsschat niet geloofwaardig is.

Zij kaart aan dat uit landeninformatie blijkt dat gender gerelateerd geweld in Jordanië een veel voorkomend fenomeen is, dat blijkt dat vele vrouwen hun weg naar hulpverlening niet vinden en dat de Jordaanse wetgeving hen niet beschermt. Zij benadrukt dat ze ook verklaard heeft dat zij niet naar het ziekenhuis kon omdat ze niet wist wat ze daar zou zeggen.

Nu studies naar intra familiaal geweld aantonen dat slachtoffers vaak terugkeren naar hun families, is het volgens haar niet redelijk om haar dit te verwijten. Ze stelt ook tijdens haar onderhoud aangegeven te hebben dat haar biologische familie haar sinds een jonge leeftijd slecht behandelde en dat ze steeds tegen haar wil terugkeerde naar haar familie. Zij preciseert dat zij geen andere optie had en evenmin over een netwerk beschikte, dan hulp te zoeken bij haar familie om op die manier aan de gewelddadige huwelijken te ontsnappen, maar dat haar familie niets deed tegen die misbruiken. Zij voegt nog toe dat studies aantonen dat slachtoffers van intra familiaal geweld vaak terugkeren naar de daders van het geweld. Daarnaast heeft volgens haar het merendeel van slachtoffers meerdere pogingen nodig alvorens ze definitief kunnen vertrekken van de daders.

Uit haar zeer zeldzame en beperkte contact met haar familie, kan volgens haar niet afgeleid worden dat zij ten aanzien van hen geen vrees zou hebben.

Zij herhaalt dat het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat zij niet in dezelfde situatie verzeild zal raken bij een eventuele terugkeer naar Jordanië.

Verzoekster vervolgt dat het niet correct is waar gemotiveerd wordt dat zij geen stappen of pogingen ondernomen heeft om haar rechten uit te oefenen nu zij éénmaal een klacht indiende bij de politie tegen haar broer I., maar dat ze toen te horen kreeg dat ze het zelf moest oplossen. Haar verklaring, dat ze geen hulp zocht omdat dit toch tevergeefs zou zijn, klopt volgens haar met de landeninformatie waarin gesteld wordt dat vele vrouwen in Jordanië geen aangifte doen van intra familiaal en seksueel geweld tegen hun partner omdat het niet geregistreerd wordt als 'abuse', noch dat ze beschermd worden door de Jordaanse strafwet. Zij meent dat het gegeven dat zij geen andere stappen ondernomen heeft, niet gebruikt kan worden om de geloofwaardigheid van haar relaas in vraag te stellen.

Het argument dat zij geen onderdanig type zou zijn, raakt volgens haar kant noch wal. Er liggen volgens haar ontelbaar veel aspecten voor die meespelen in het slachtofferschap evenals vele factoren die meespelen bij het al dan niet zoeken van bescherming in Jordanië.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende nieuwe stukken:

- Bijlage 26 A.B.;
- Paspoort A.B.;
- Medisch verslag Jordanië;
- Psychiatrisch verslag d.d. 12 november 2024;
- Verslag CIBA;
- CGVS-vragenlijst;
- Psychologisch verslag d.d. 29 september 2024;
- Psychologisch verslag d.d. 2 april 2024.

3.2. Op 12 augustus 2025 maakt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij zij volgende nieuwe stukken voegt:

- Psychologisch verslag van S.V.;
- Evolutieverslag van het Rode Kruis Vlaanderen.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

Verzoekster stelt dat er sprake is van een mentale kwetsbaarheid en benadrukt haar psychologische problemen met een verwijzing naar de neergelegde medische attesten (stukken 5, 6, 7, 9 en 10 gevoegd bij het verzoekschrift). Hieruit blijkt volgens haar dat zij lijdt aan een depressie en te kampen heeft met PTSS, dat zij nood heeft aan psychologische begeleiding, dat zij kampt met een ernstige traumatische voorgeschiedenis zowel in het land van herkomst als tijdens de vlucht en dat zij een bewogen leven achter de rug heeft doordat veel mensen haar kwaad gedaan hebben. Bij haar aanvullende nota voegt zij nog een attest van een klinisch psycholoog en van het Rode Kruis Vlaanderen (aanvullende nota 12 augustus 2025).

Verzoekster kan met de benadrukking van haar psychologische problemen en de verwijzing naar haar psychologische attesten geen ander licht werpen op de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat afdoende rekening gehouden werd met haar medische situatie. De commissaris-generaal stelde immers vast dat, rekening houdend met de medische attesten steunmaatregelen verleend dienden te worden. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt inderdaad dat deze bestonden uit het aanbieden van voldoende pauzes (NPO I, p. 3 en 22, NPO II, p. 3 en 9), uit het stellen van vragen of verzoekster nog steeds 'oké' is (NPO I, p. 3, 11, 16, 17, 18 en 22; NPO II, p. 9 – 10) en uit het respecteren van verzoeksters vraag om tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dezelfde mannelijke tolk en dezelfde dossierbehandelaar te voorzien (NPO I, p. 7 en 22). Bovendien wees de *protection officer* er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op dat het interview kan worden stopgezet en op een latere datum verder gegaan zal worden, waarop verzoekster aangaf nog even te willen doorgaan (NPO I, p. 21).

Hoewel de psychologische rapporten verzoeksters psychologische problemen bevestigen, blijkt hieruit geenszins dat verzoekster ten tijde van haar persoonlijke onderhouds in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen of om de nodige bewijsstukken voor te leggen.

Het enige attest dat melding maakt van geheugenproblemen is dat van 29 september 2024 dat werd opgesteld door klinisch psycholoog S.V. (verzoekschrift, stuk 9) en niet door een psychiater. Hoewel het attest melding maakt van een hoofding 'diagnose en behandeling' wordt er op geen enkele manier uitgelegd hoe de omschreven psycho-traumatische symptomatologie vastgesteld werd en welke specifieke steunmaatregelen in acht genomen dienen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud. De klinisch psycholoog stelt zonder enige verduidelijking vast dat verzoekster gediagnosticeerd werd met een majeure depressie die nauw verband houdt met het trauma dat ze heeft ten gevolge van verschillende gedwongen huwelijken en ernstig geweld, maar dit is louter en alleen gebaseerd op verzoeksters verklaringen. Er wordt geen uitspraak gedaan over de aard en het verloop van verzoeksters psychologische aandoening, noch over de invloed ervan op haar dagelijks leven en cognitieve vermogens, noch over de effecten van eventuele medicatiebehandeling. Dit attest is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat verzoekster niet bij machte is om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Bovendien maakt dezelfde klinische psycholoog geen melding meer van geheugenproblemen in het attest van 2 april 2025 (verzoekschrift, stuk 10) en evenmin in het attest van 15 juli 2025 (aanvullende nota, stuk 2). Ook die twee laatste attesten vermelden niet de wijze waarop de klinisch psycholoog tot zijn vaststellingen is gekomen en gaan wederom niet uit van een psychiater.

Het Jordaans attest (stuk 5 bij het verzoekschrift) is niet gedateerd. Er wordt melding gemaakt van het jaartal 2018, doch het is geenszins duidelijk wanneer het attest werd opgesteld, waardoor het actuele karakter ervan niet vaststaat en het evenmin enig zicht biedt op de actuele medische situatie van verzoekster, evenmin op die van het moment van indiening van haar verzoek om internationale bescherming of van haar toestand in de periode waarin zij haar asielprocedure doorliep. Bovendien is het louter opgesteld op basis van verzoeksters verklaringen, waardoor het een gesolliciteerd karakter heeft.

Het verslag van 12 november 2024 'aanvulling psychiater CIBA' vermeldt louter dat er sprake is van een depressieve episode en PTSS alsook van een ernstige traumatische voorgeschiedenis zowel in het land van herkomst als tijdens de vlucht. De aanmelding in CIBA wordt toegeschreven aan een conflict dat verzoekster heeft gekend binnen het centrum (verzoekschrift, stuk 6). Het loutere gegeven dat verzoekster in ditzelfde verslag omschreven wordt als een vrouw met een bewogen leven achter de rug waarin veel mensen haar kwaad hebben gedaan in haar leven, betekent niet dat zij niet in staat is om op een gedegen wijze verklaringen af te leggen omtrent de redenen waarom zij haar herkomstland verlaten heeft. Evenmin doet dit enige uitspraak over de waarachtigheid van de feiten die verzoekster stelt te hebben meegemaakt in Jordanië (zie verder *infra*). Het CIBA verslag maakt er voorts nog melding van dat verzoekster voor haar aankomst in België een zeer ondernemende en zelfstandige vrouw was maar sinds haar aankomst in België haar zelfvertrouwen een deuk krijgt. Dat haar zelfvertrouwen in Jordanië een deuk kreeg omwille van wat zij heeft meegemaakt, staat geenszins te lezen in dit verslag, in tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen in haar verzoekschrift. Dat haar opgelopen trauma(s) onder meer werden veroorzaakt door verkrachting en seksueel geweld, zoals zij meermaals beweert in haar verzoekschrift, wordt op geen enkel moment beweerd in de medische attesten die zij heeft neergelegd. Evenmin kan hieruit enige indicatie in die zin worden afgeleid. Dat zij dermate beschaamd is om bepaalde verklaringen af te leggen, betreft dan ook niet meer dan een blote bewering die op geen enkele wijze geobjectiveerd wordt noch steun vindt in de medische attesten en verslagen. Tot slot wordt er in het evolutieverslag van 7 mei 2025, van het Rode Kruis Vlaanderen,

benadrukt dat verzoekster vaak ziek valt, hiervoor verschillende medicijnen heeft uitgetest, maar dat niets lijkt te werken wat een grote invloed heeft op haar mentale toestand. Er wordt toegevoegd dat haar mentale toestand achteruitgegaan is bij het ontvangen van een negatieve beslissing en dat ze geen fut heeft om haar zonen te contacteren omdat ze zich gefaald voelt (aanvullende nota 12 augustus 2025, stuk 1). Het bestaan in haar hoofd van bepaalde moeilijkheden om de asielprocedure te doorlopen, blijken niet. Een loutere verwijzing naar algemene informatie in dit verband en de richtlijnen inzake de behandeling van beschermingsverzoeken van slachtoffers van gender gerelateerd geweld kan op voorgaande hoegenaamd geen ander licht werpen en is niet van die aard om de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing omtrent de bijzondere procedurele noden te ontkrachten.

Daarnaast kan niet blijken dat er in de voorliggende attesten, die merendeels gebaseerd zijn op verzoeksters eigen verklaringen, op objectieve en dienstige wijze uitspraak wordt gedaan over de ernst van de voormelde klachten en symptomen of over de (mogelijke) invloed die deze klachten en symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoeksters dagdagelijkse functioneren of dat er omwille van deze symptomen in zijn hoofd sprake zou zijn van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zouden verhinderen de asielprocedure te doorlopen.

Waar verzoekster stelt dat er haar in het kader van een gender sensitieve asielprocedure bijzondere procedurele noden dienen toegekend te worden met een soepelere geloofwaardigheidsbeoordeling tot gevolg, wordt vastgesteld dat het loutere feit dat verzoekster beweert het slachtoffer te zijn geworden van gender gerelateerd geweld en gedwongen huwelijken, op zich niet kan volstaan om te besluiten dat er op die grond in haar hoofd bijzondere procedurele noden bestaan. Verzoeksters profiel in acht genomen, is het aan haar hiertoe de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover verzoekster hier nood aan heeft en voor zover haar bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond. Het geheel van haar verklaringen en bijgebrachte documenten in acht genomen, brengt ze geen bewijs bij waaruit kan blijken dat zij ten gevolge van haar mentale toestand niet zou kunnen deelnemen aan de procedure en dat de toegekende steunmaatregelen ten tijde van haar horen bij het CGVS hiertoe niet zouden hebben volstaan.

Door herhaaldelijk op te werpen dat de commissaris-generaal geen oog gehad heeft voor een gender sensitieve aanpak van haar beschermingsverzoek, beperkt zij zich tot algemene stellingen, zonder te concretiseren welke vragen dan wel of niet hadden moeten worden gesteld of zonder op enige wijze te preciseren waarin de commissaris-generaal dan wel tekortgeschoten heeft. Bovendien was er in de vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ ruimte voor verzoekster om aan te geven of er bijzondere omstandigheden zijn waarom zij eventueel verkiest om door een persoon en tolk van hetzelfde dan wel andere geslacht gehoord te worden, doch antwoordde zij hierop negatief (AD CGVS, Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ, 09.05.2023). Voorts gaf verzoekster op het einde van het eerste persoonlijk onderhoud aan dat zij tijdens het volgende persoonlijk onderhoud wilt worden door dezelfde *protection officer* en dezelfde tolk omdat ze haar geheimen niet nog eens aan iemand anders wilt vertellen (NPO I, p. 22), waaraan tegemoet gekomen werd (zie reeds *supra*). Voor het overige werd op geen enkele manier, noch door verzoekster noch door haar advocaat, noch tijdens noch na afloop van het persoonlijk onderhoud melding gemaakt van enige problemen inzake de benadering van de *protection officer* bij het stellen van de vragen. Indien verzoekster van mening is dat er dan uiteindelijk toch gebreken zijn in de gender sensitieve aanpak, mag van haar verwacht worden dit concreet toe te lichten, *quod certe non*.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift verder na te duiden welke bijkomende procedurele noden volgens haar niet of onvoldoende in rekening zouden zijn genomen en/of welke bijkomende steunmaatregelen volgens haar nog zouden zijn nodig geweest opdat haar rechten in het kader van haar procedure om internationale bescherming gerespecteerd worden en zij aan haar verplichtingen kan voldoen. Evenmin blijkt dit uit de voorgelegde medische documenten zoals *supra* besproken.

Bovendien blijkt uit een lezing van de notities van de twee persoonlijke onderhouds dat verzoekster moeilijkheden heeft gekend bij het beantwoorden van haar vragen die toe te schrijven zijn aan enig medische problemen.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat er geen sprake is van een miskenning van de bijzondere procedurele noden, dat afdoende rekening werd gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekster en dat niet kan worden ingezien om welke wijze een (nog) meer gender sensitieve aanpak de strekking van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden en in positieve zin doen ombuigen.

4.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Jordanië gedood te worden door haar eigen familie (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.3). Zij stelt Jordanië verlaten te hebben uit vrees om door haar familie een vijfde keer te worden uitgehuwelijkt (*ibid.*, punt 3.5., NPO I, p. 20).

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Het verkrijgen van internationale bescherming heeft voor verzoekster geen prioriteit omdat (a) zij pas meer dan een jaar na haar aankomst in België een verzoek indiende; (b) ze reeds twee pogingen had ondernomen om uit Jordanië te vluchten maar er telkens naar terugkeerde; (c) ze incoherente verklaringen aflegt over waar en bij wie zij in België verbleef in de tussentijd van haar aankomst en verzoek om internationale bescherming;

ii) De ernst van de vermeende feiten wordt betwist omdat (a) verzoekster in het verleden terugkeerde naar Jordanië en het strafblad van haar broer geen melding maakt van de reden van veroordeling; (b) verzoekster vier keer in de mogelijkheid geweest is om te scheiden waarvan drie keer met toestemming van haar familie; (c) aan haar bewering, dat haar familie toestemde met de echtscheiding omwille van de bruidsschat, geen geloof kan worden gehecht omdat ze geen coherente verklaringen aflegt over het feit of haar familie al dan niet op de hoogte was van de scheidingen en niet consistent is over het feit of de familie overtuigd moesten zijn om te kunnen scheiden en omdat uit niets blijkt dat haar familie weldegelijk de uitgestelde bruidsschatten ontving; (d) het weinig ernstig is dat indien haar familie haar werkelijk zo slecht behandelde dat ze keer op keer toevlucht zocht bij haar familie en tot op heden contact onderhoudt; (e) ze geen stappen of pogingen heeft ondernomen om haar rechten uit te oefenen terwijl zij nochtans en zelfredzaam karakter vertoont en evenmin blijkt dat zij uit een stikt conservatieve familie komt;

iii) haar documenten werpen geen ander licht op bovenstaande nu (a) niet betwist wordt dat zij vier keer huwde en scheidde; (b) het paspoort, ID-kaart en geboorteakte louter haar persoonsgegevens bevestigen en dezelfde redenering geldt voor de documenten van haar familieleden; (c) de UNRWA documenten niet relevant zijn omdat zij ook over de Jordaanse nationaliteit beschikt; (d) de studie- en werkdocumenten en documenten van België niets toevoegen aan haar relaas en (e) de overige documenten reeds besproken werden.

4.4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en worden niet *in concreto* weerlegd in het verzoekschrift. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals blijkt uit de uiteenzetting die volgt, in gebreke blijft.

4.4.4. Verzoeksters gedrag ondermijnt reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar problemen alsook de ernst van haar vrees.

4.4.4.1. Verzoekster, die pas anderhalf jaar na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indient, geeft allerminst blijk van een dringende nood aan internationale bescherming. Verzoeksters gedrag getuigt bezwaarlijk van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn/haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij zich, indien hij/zij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.

Verzoeksters zeer laattijdige asielaanvraag toont aan dat ze internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Dat zij de wetten en regels niet kende bij aankomst in België (NPO II, p. 23) – gedurende maar liefst meer dan één jaar - getuigt van een passieve houding in haar hoofd die niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relativeert de ernst van de ingeroepen vrees. Het betoog dat zij psychisch niet oké zou zijn geweest gedurende het jaar dat volgde op haar aankomst in België (*ibid.*), betreft een blote bewering die niet geruggesteund wordt door de stukken in het rechtsplegingsdossier. Bovendien toont verzoekster niet aan wat er dan wel juist veranderd is waardoor zij één jaar na haar aankomst plots wel oké genoeg was om een beschermingsverzoek in te dienen en zich plots wel wilde informeren over de wetten en regels in België. Hierdoor blijft haar hele betoog over de timing van het indienen van een beschermingsverzoek met gender gerelateerde problemen, louter algemeen en mist het iedere concretisering waardoor het niet dienstig is.

Het laattijdig karakter van haar beschermingsverzoek indachtig is het allerminst ernstig om te beweren dat zij zich bepaalde zaken niet meer kan herinneren omdat haar interview bij het CGVS plaatsvond anderhalf jaar na haar interview bij de DVZ.

4.4.4.2. Verzoeksters terugkeer naar Jordanië na een eerder vertrek in het verleden ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van haar vermeende problemen en relativeert alleszins de ernst ervan. Verzoekster was immers reeds twee keer uitgethuwelijk met telkens een man die haar zou hebben mishandeld, maar besloot desalniettemin om na ieder vertrek uit Jordanië, zowel in 2006 als in 2009 (NPO II, p. 22) ernaar terug te keren.

Voorts stroken haar verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, waar zij melding maakt van een vertrek naar Abu Dabi en Turkije, niet met haar verklaring dat zij voor de oorlog eens in Syrië en in

Saudi-Arabië was wanneer de *protection officer* haar de vraag stelt dat of haar vertrek uit Jordanië haar eerste vertrek ooit was (NPO I, p. 12).

Bovendien is verzoekster na haar laatste terugkeer naar Jordanië in 2009 nog tot 2021 in Jordanië blijven wonen. Hoewel zij aangeeft dat zij thans vreest bekeken te worden als een vrouw zonder eer, *haram*, omdat zij naar een ander land is gegaan (NPO I, p. 21) heeft zij op geen enkel moment gewag gemaakt van problemen die zij zou hebben gekend ten gevolge van haar eerdere vertrek uit Jordanië, waardoor ook de ernst van die vrees ten stelligste gerelativeerd moet worden. Haar betoog in haar verzoekschrift in dit verband overtuigt allerm minst. Waar zij stelt dat bij een eerder vertrek uit Jordanië haar kinderen nog minderjarig waren waardoor zij moest terugkeren, gaat zij eraan voorbij dat die ook bij haar vertrek in 2021 nog minderjarig waren. Haar zoontje M.K. was toen meer bepaald 17 jaar en haar zoontje A.A.Y. had toen slechts de leeftijd van 13 jaar (AD CGVS, Verklaring DVZ, 09.05.2023, punt 17).

4.4.5. Het beeld dat verzoekster van haar familie en van zichzelf schept is niet geloofwaardig omwille van verschillende frappante incoherenties en tegenstrijdigheden.

Zo stelt zij enerzijds dat de vrouwen, moeders en dochters moeten luisteren naar de man in de familie en dat als dit niet gebeurt, er sprake is van oneer (NPO I, p. 21). Anderzijds voert ze aan dat haar vader niets te zeggen had en dat het haar moeder was die een heel harde persoon was (NPO II, p. 3-4). Verzoeksters verklaringen, die betrekking hebben op het kernaspect van haar asielrelaas, zijn allerm minst consistent en staan lijnrecht tegenover elkaar. Hierdoor schept zij geen eenduidig zicht op de wisselwerking van relaties binnen haar eigen familie.

Dat verzoekster bovendien tegelijkertijd beweert dat haar ouders niet wisten dat ze ergens in oktober 2020 gescheiden was (NPO I, p. 12) en dat haar ouders in 2012 en 2013 zijn overleden (NPO I, p. 17) betreft opnieuw een frappante tegenstrijdigheid die de waarachtigheid van haar relaas ten stelligste op de helling plaatst.

Indien het werkelijk de opzet van haar broer was om een financieel voordeel te halen uit de gedwongen huwelijken van verzoekster met betrekking tot de bruidsschat en het erop neerkwam dat de man heel veel geld moest betalen als hij wilde scheiden (NPO I, p. 8) is het allerm minst plausibel dat verzoekster dan de echtscheiding zou aanvragen, ook al was het haar man die dit wenste (NPO I, p. 16).

Bovendien is zij allerm minst eenduidig over haar eigen profiel. Enerzijds stelt zij zich voor als een vrouw die alles diende te ondergaan wat haar broer voor haar besliste, maar anderzijds bleek zij wel in staat om rechtenstudies te doen en deze meerdere keren opnieuw te hervatten (NPO I, p. 13-14), was zij in staat om verschillende jobs uit te oefenen waaronder stagiaire in een advocatenkantoor (NPO I, p. 15), kon zij de beslissing nemen om alleen te gaan wonen (NPO I, p. 9), was zij degene die telkenmale het initiatief nam om uit de echt te scheiden (NPO II, p. 14-15, 17) en omschreef zij zich zelfs als volgt: *'ik ben geen onderdanig persoon. Ik accepteerde niet dat ik in de hoek werd geduwd en vocht daarvoor'* (NPO I, p. 13, 14). Dat verzoekster de onderdrukte vrouw is die verplicht werd om vier keer in een huwelijk te treden is allerm minst aannemelijk.

Nu verzoekster geen duidelijk beeld schept over het profiel van haar familie en dat van zichzelf maakt zij hoegenaamd niet aannemelijk dat zij het slachtoffer zou zijn geworden van gedwongen huwelijken in het kader waarvan zij telkenmale blootgesteld werd aan geweld. De door verzoeksters beschreven context waarin haar problemen zouden zijn ontstaan is niet aannemelijk.

Verzoekster is voorts niet consistent over de datum van haar vertrek uit Jordanië. Enerzijds voert zij aan dat zij Jordanië verlaten heeft drie maanden na haar echtscheiding, in december 2020 (NPO, p. 12), maar anderzijds vermeldt zij 20 december 2021 als vertrekdatum (AD CGVS, Verklaring DVZ 09.05.2023; punt 33). Die laatste datum is coherent met de vaststelling dat haar op 29 juli 2021, in Jordanië, een paspoort werd afgeleverd en vervolgens op 15 december 2021 een visum type C werd toegekend (AD CGVS, landeninformatie, Info Visa 21/03/23 - reisdocument afgegeven). Dat verzoekster na haar vierde echtscheiding in oktober 2020 meer dan één jaar in Jordanië is kunnen blijven en dit terwijl haar broer als een gek naar haar zocht en bedreigingen stuurde via haar zussen omdat hij van die laatste scheiding geen geld had gekregen (NPO, p. 18), is allerm minst plausibel en ondermijnt de ernst van haar vermeende problemen en vrees.

4.4.6. Voorts is verzoekster niet éénduidig omtrent de uiteindelijke reden waarom zij naar België is gekomen, wat mede een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar problemen. Bij de DVZ antwoordt ze op de vraag of er een specifieke reden is waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wilt indienen, dat ze hier veel vrienden heeft en dat er een man instaat voor haar onderhoud, L.A.H.A. genaamd; Ze voegt nog toe dat ze elkaars familie al lang kennen, dat ze hem teruggevonden heeft via Facebook in 2019 en dat ze geen relatie met elkaar hebben (AD CGVS, Verklaring DVZ, 09.05.2023, punten 28 en 30). Op de vraag van de *protection officer*, wie die mensen zijn die zij omschrijft als 'oude kennissen' die uit Jordanië vertrokken waren en die zij had teruggezien op Facebook, stelt verzoekster dan weer dat het gaat om een mevrouw die een buurvrouw was. Na confrontatie met haar verklaring bij de DVZ waar zij sprak over een man die instond voor haar onderhoud stelt zij plots dat dit een misverstand zou zijn (NPO II, p. 22-23). Dergelijke uitleg is allerm minst ernstig nu zij bij de DVZ die man met naam noemde en het woord 'onderhoud' in de mond nam. Dat haar verschillende verklaringen logisch zijn omdat 'instaan voor onderhoud' op verschillende manieren kan worden geïnterpreteerd is, gelet op haar

eigen bewoordingen, allerm minst ernstig. Bovendien was zij in staat om een opmerking te formuleren aangaande de inhoud van de vragenlijst bij de DVZ, waar zij melding maakte van een foute weergave van het woord bruidsschat (NPO I, p. 5), maar maakte zij geen gewag van enige fouten bij het weergeven van haar antwoord aangaande de man die voorziet in haar onderhoud. Verzoeker brengt hiervoor geen verantwoording bij.

4.4.7. Hoewel voorgaande vaststellingen reeds volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas, wordt nog opgemerkt dat de commissaris-generaal op goede gronden toelicht dat verzoekster niet in staat is coherente verklaringen af te leggen (a) over het feit of haar familie al dan niet op de hoogte was van haar scheidingen en (b) over de voorwaarden om tot een echtscheiding over te gaan. Daarnaast toont verzoekster inderdaad niet aan dat uit niets blijkt dat haar familie bepaalde bruidsschatten ontving. Deze vaststellingen worden door verzoekster niet *in concreto* weerlegd. Zij beperkt zich ertoe op te merken dat trauma's een impact kunnen hebben op verklaringen, maar toont niet aan in welke mate dit op haar situatie van toepassing is (zie ook *supra*). Waar zij dan wenst te verduidelijken dat haar verklaring, dat de families van beide echtgenoten overtuigd moeten zijn alvorens de scheiding plaatsvindt een puur juridisch gegeven betreft daar een echtscheiding kan plaatsvinden zonder de aanwezigheid van de familie, maar dat het een sociale norm is dat de familie akkoord gaat, betreft dit slechts een post-factum verklaring die enerzijds geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud en anderzijds niet onderbouwd wordt door andere stukken uit het rechtsplegingsdossier waardoor het de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan opheffen.

Waar verzoekster nog in haar verzoekschrift stelt dat zij in Jordanië niet naar het ziekenhuis ging en dat zij bovendien toch niet wist wat ze daar zou moeten zeggen, strookt dit niet met de inhoud van het Jordaanse medische attest. Volgens het desbetreffende attest kwam verzoekster naar het ziekenhuis en maakte ze melding van een depressie en algemene angst ten gevolge van haar familie en sociale druk en huiselijk geweld (verzoekschrift, stuk 5). Dat ze zich te veel schaamde om in Jordanië hulp te zoeken voor haar medische problemen klemmt met haar verklaring dat ze bij het bekijken van heel wat programma's in Jordanië meer en meer beseftte dat ze een specialist nodig had maar dat de grootste uitdaging de prijs van zo een psychische behandeling is, nu het veel te kostelijk is en je zelfs indien je kan opstarten moet stoppen omdat het te kostelijk is (NPO I, p. 2).

4.4.8. Nu er geen geloof gehecht wordt aan verzoeksters vermeende problemen en aan het bestaan van een eerdere vervolging, is artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, evenmin als het principe van de omkering van de bewijslast niet van toepassing. Daarnaast stelt zich de vraag naar nationale bescherming niet en worden de motieven in dit verband in de bestreden beslissing, die meer bepaald betrekking hebben op de aangifte die zij zou gedaan hebben bij de politie, overtoollig en niet determinerend en kan een kritiek daarop niet leiden tot een vernietiging of hervorming van de bestreden beslissing.

4.4.9. Een verwijzing naar algemene landeninformatie over gender gerelateerd geweld in Jordanië heeft geen impact op de geloofwaardigheid van verzoeksters persoonlijk relaas, zoals *supra* beoordeeld. De medische attesten zijn ook niet van die aard om een ander licht te werpen op de geloofwaardigheidsbeoordeling gezien de uiteenzetting hieromtrent *supra* onder punt 4.3. en hieruit afdoende blijkt dat de vermelding, dat verzoekster veel heeft meegemaakt in haar herkomstland, gedwongen gehuwd is en in het kader van die huwelijken geweld meegemaakt heeft, louter en alleen gebaseerd is op verzoeksters gezegden, waardoor deze vaststellingen niet geobjectiveerd werden en louter subjectief zijn.

4.4.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoekster vastgesteld worden.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoekster geen concrete elementen aan waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

4.5.2. In zoverre zij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan worden volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts toont verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Jordanië zou hebben gekend.

4.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad ontwaart noch in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemd artikel zou kunnen onderbouwen, noch beschikt de Raad daartoe over algemeen bekende informatie.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Jordanië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

4.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO